

jeg har ikke Ret til at sige, at han ikke kunde være bekendt at være Finansminister og opkræve saadanne Toldindtægter som dem, vi have i Øjeblikket, thi, sagde han, det var han pligtig til at gøre. Ja, det kan gerne være, at den højtærede Minister er pligtig til det, men han er dog sikkert ikke tvungen til at være Finansminister, det har han paataget sig ganske frivilligt. Han kunde sikkert gaa, han er dog vel ikke stærkere bunden i Regeringen, end at han kunde med sin fri Villie gaa sin Vej, og navnlig naar man har en saa radikal og demokratisk Fortid som den højtærede Minister har, synes jeg, han maa krympe sig, hver Gang han skal til at opkræve og tage disse fattige Skilinger, som ere lagte paa Folkets Livsnødenheder, og som for manges Vedkommende gør Livet tungere at leve, end det vilde være, hvis vi vare fri derfor.

Saa sagde den højtærede Minister, at hvis vi skulde vente paa en frisindet Toldlov, indtil vi fik Militærudgifterne nedsatte, saa vilde vi komme til at vente længe. Det er meget muligt, at vi komme til at vente længe paa, at Militærudgifterne ville blive nedsatte. Men hvad er Grunden dertil? Det er, fordi den højtærede Finansminister og hans Parti have svigtet i denne Sag, fordi de ikke ville holde de Løfter, som de saa mange, mange Gange have givet Vælgerne, og som de have fremsat baade mundligt og skriftligt Gang paa Gang. De Herrers egen Chef har jo udtalt til os, at han har tabt Troen paa Militærudgifternes Nedsættelse, og samtidig med, at han tabte sin Tro, tabte ogsaa den højtærede Finansminister sin Tro, og den ærede Ordfører og alle de, som staa i det Parti, tabte samtidig dermed deres Tro paa, at Militærudgifterne kunde nedsættes. Men hvis de Herrer havde stillet sig paa vor Side og arbejdet virkelig med Kraft paa at faa Militærudgifterne nedsatte, da vilde det have været let at faa det gennemført, og da vilde vi have skabt Betingelser for at kunne faa en virkelig god og frisindet Toldlov.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at Militærudgifterne i dette Land ere jo ikke særlig store. Jeg skal her tillade mig at citere, hvad den højtærede Finansministers Chef har udtalt ved tidligere Lejligheder — det er altsaa den nuværende Forsvarsminister, der jo dog sikkert maa antages at være en Autoritet paa dette Omraade. Han udtalte her den 8. Marts 1898 netop om Spørgsmaalet om Danmarks Militærudgifter i Sammenligning med an-

dre Landes — det staaar at læse Sp. 4007 — følgende: „Naar disse fire Lande undtages“ — disse fire Lande ere Frankrig, Tyskland, Storbritannien og Nederlandene — „staaar Danmark ingenlunde lavt med Hensyn til Forsvarsudgifter. Regner man Udgifterne pr. Individ af Befolkningen, har Danmark en Udgift af 7 Kr. 53 Øre som Gennemsnit de sidste 3 Aar. Over os staaar Sverige med 7 Kr. 54 Øre, altsaa en Øre mere pr. Individ, og i Sverige have de jo netop i de sidste Aar haft ekstraordinært store Udgifter. Rusland staaar over os med 13 Øre, dets Udgift er altsaa 7 Kr. 68 Øre. Men under os staaar Østerrig — Ungarn, som dog er en temmelig stor Stat, ogsaa i militær Henseende, med 7 Kr. 37 Øre, og derefter følger Grækenland med 6 Kr. 83 Øre, Svejts med 5 Kr. 98 Øre og Belgien med 5 Kr. 89 Øre. Vi se altsaa, at den højtærede Finansminister her er i Strid med sin egen Chef. Han vil ikke indrømme det, som den højtærede Forsvarsminister udtaler, at Danmark staaar virkelig, baade set for sig selv alene og set i Sammenligning med adskillige andre Lande, meget højt, alt for højt med Hensyn til vore Militærudgifter.

Saa anfører den højtærede Finansminister, at vi maa jo dog huske paa, at vi gøre saa uhyre meget for Smaafolk her i dette Land, og han nævner her Alderdomsforsørgelsesloven. Jeg vil tillade mig at minde den højtærede Finansminister om et lille Optrin paa et Møde i Horsens i Efteraaret, hvor den højtærede Finansminister var til Stede. Der kom ogsaa dette frem, og jeg gjorde da gældende, at det var dog virkelig mange, mange Steder meget smaa bitte Understøttelser, som vi gave til vore gamle. Der var saa en Gaardmand derovre fra Horsenseggen, der stod frem og sagde: Ja, men det er dog bedre end ingenting. Altsaa dette, at vor Alderdomsunderstøttelse er bedre end ingenting, er dog i Virkeligheden en meget tyvlsom Ros for den, og vi have her virkelig ikke noget at gøre os til af. Vi have ikke gjort en Smule mere, end hvad der er vor Pligt at gøre for de gamle og opslidte i vort Samfund. Nu sige vi, at vi have ofret en hel Del i Aar for at bekæmpe Tuberkulosen, men det virkelige Forhold er dog det, at der staaar endnu mange Hundrede syge og vente paa at kunne komme ind og faa Helbredelse paa Tuberkulosehospitalerne, uden at der endnu er Plads til at modtage dem. Altsaa have vi langtfra gjort, hvad vi skulde og burde gøre paa dette Omraade. Der er mange Hundrede